

1

La canya i el pescador

–[...] Estic convençut de tot el que ens ha contat, però en tot cas, per si morís, he pres les meues precaucions. He escrit el relat de tot el que hem vist i escoltat a la vostra casa, el qual serà divulgat immediatament després de la meua mort.

Loustalot va mirar encuriosit Gaspard Lalouette i respongué simplement:

–Això no és veritat, ja que vosté no sap llegir.

GASTON LEROUX, *La butaca maleïda*

Aquella era una entrevista important. Almenys, això assegurava tia Sofia. Important per al cap, per al periòdic, potser per al país. Qualsevol col·lega hauria matat per l'exclusiva. I la faria jo, una estudiant en pràctiques, a qui tots els redactors miraven de dalt

a baix. Havia aconseguit una faena a temps parcial, de col·laboradora ocasional en un periòdic digital. M'havien contractat perquè entenia en ordinadors i estudiava programació. I de pas, redactava notícies de forma ràpida i entenedora. El sou era una misèria, però podia treballar una part de la jornada a casa, em quedava temps per a estudiar i, amb el poc que guanyava, contribuïa a pagar-me els estudis.

Salvador Dauratella i Argentona, fundador i accionista majoritari del Grup Daura, anunciava la intenció de retirar-se després de quaranta anys al capdavant de l'empresa. Posseïa una fortuna de repicam el colze i era una de les veus en l'ombra més influents en la política econòmica de tots els governs. Ah, i per si això no fóra prou, era amic de tia Sofia:

—No entenc com m'has convençut. Quan el meu cap sàpia que me n'he anat a Menorca, em farà fora del treball d'un puntelló!

—Quan el borinot del teu cap llija l'entrevista i la crònica que aconseguiràs, gràcies a mi, et fitxarà de redactora. Deixaràs de reparar els ordinadors que desbaraten els altres i de cobrir successos morbosos o robatoris de gats. Algun dia no massa llunyà, quan jo hauré mort, recordaràs els favors de la teua tia i em donaràs les gràcies.

Últimament, un dels temes de conversa predilectes de tia Sofia era la mort. Sentia autèntica fascinació per evocar el dia que traspassaria. Especialment,

passava revista a totes les amistats i coneguts enterrats abans que ella. Perquè si alguna cosa tenia clara, és que pensava anar-se'n l'última i després de donar més guerra que ningú:

–El meu amic t'agradarà. Fill de modista i mecànic, va tastar la gana i l'estretor durant la postguerra a Barcelona. Després, l'ull cremat i l'esperit visionari per als negocis el convertí en propietari d'un imperi. No debades és conegut, als *lobbys* financers, com l'Emperador.

–Ignorava que tingueres amics multimilionaris.

–El vaig conèixer quan encara era pobre i reparava rentadores. Va vindre un matí a casa, quan treballava de criada a Barcelona, jo era fadrina, ell també, i durant uns quants mesos... bé... no pense explicar-te detalls de la meua animada vida sentimental que pots imaginar pel teu compte. A tu què t'importa? Jo sempre he estat molt atractiva i he despertat passions. El cas és que m'ha demanat ajuda. Ha insistit que volia veure'm, ha pagat els nostres bitllets d'avió i l'allotjament a l'hotel. I ací som.

–Sí, però li hauries d'haver explicat que vius en un centre per a la tercera edat. Que te n'has anat sense permís. Que a hores d'ara et deu buscar la policia. Que t'he hagut d'acompanyar jo, deixant la meua faena. I que per culpa teua ja dec ser una més dels sis milions de parats del país.

Vam tindre raons una bona estona. Tia Sofia, fidel al secretisme i a la teatralitat que envoltaven tots

els seus actes, no va voler dir-me ni pruna, sobre el viatge ni l'entrevista. La cita va ser fixada en una de les residències sumptuoses que Salvador Dauratella posseïa a l'illa de Menorca. Sa Torroella s'alçava en una cala privada, a la costa de Tramuntana. Hi vam arribar en un cotxe de lloguer, després de recórrer un laberint de carreteres secundàries.

La culpa va ser de tia Sofia. Em tractava com si encara tinguera dotze anys i s'entestà a conduir, als seus vuitanta. El GPS integrat al meu mòbil ens marcava el camí, les eixides de les rotondes i els canvis de direcció. Però ella no li feia gens de cas, sinó el contrari del que indicava la veu mel·líflua de la maquineta, amb un: «I tu què saps, tros de ferralla?». No vos ha de sorprendre que tardàrem dues hores a arribar-hi.

Finalment, vam veure l'indicador de la propietat. Un guarda de seguretat ens demanà la documentació i trencàrem per una avinguda de pins mediterranis, amb més càmeres i dispositius de seguretat que ornaments té un arbre de Nadal. Els troncs esvelts i sense branques, només a la capçada, semblaven els barrots doblegats d'una fortalesa ancestral. Ocultaven el sol del migdia, per a endevinar, ara i adés, alguns badalls de colors, com els reflexos d'una vidriera.

En tombar una revolta, la penombra desaparegué de colp i volta, substituïda per la brillantor enlluernadora de la cala de sa Torroella: un pessic de mar envoltat d'una franja de penya-segats coberts d'una

pineda. La mansió, nova de trinca i d'esperit suposadament avantguardista, et produïa la impressió d'un alarit enmig d'un concert de música clàssica: parets de ciment, asimetries impossibles d'un blanc feridor i enormes finestral per aprofitar millor les vistes magnífiques. Enfilàrem la carretera de revoltes, amb la lluentor de somni de la cala a l'un costat i, a l'altre, les sendes escalonades del jardí que convidaven a perdre't.

Contràriament al que pensàvem, ningú no va eixir a rebre'ns. Tia Sofia féu cap a la casa per avisar de la nostra arribada. A mi m'envià a inspeccionar al jardí, per si hi havia algú.

El jardí era un esclat de plantes i flors exòtiques, amb arbres i palmeres tropicals que no tenien res a veure amb la vegetació autòctona de les illes. Una senda de lloses blanques descendia cap a un mirador central i es dividia en diversos ramals, ocults per la vegetació. Al mirador, una tauleta i unes butaques de vímet convidaven a la contemplació del paisatge. Vaig avançar unes quantes passes, fins a adonar-me que la butaca d'esquena a mi, de cara a la cala, l'ocupava un tipus de mitjana edat, amb un vestit gris perla que devia costar més del que jo guanyaria en deu anys. Parlava pel mòbil, amb el to admonitori i irrevocable de qui se sent per damunt del gros dels mortals, mentre els rajos del sol jugaven entre la gomina del pentinat:

—No he pogut parlar amb ell. Se'n vol anar de pesca, i quan té la pesca al cap, no se'l pot destorbar.

Ens ho té prohibit. I jo què sé? Sí, sóc conscient de la importància de l'anunci i de la delicadesa de la situació. Ens hi juguem molt, sí.

La meua ombra l'advertí, girà el cap d'esme i s'afanyà a tancar la conversa. Em va sobtar el rostre cara-xuplat, la fredor viperina i l'expressió hieràtica. El vaig reconèixer per les fotografies del dossier de premsa que havia llegit per a preparar l'entrevista. Era Vicent Gomar, director general del consorci i mà dreta de Dauratella. M'escanejà de cap a peus. Aquells ulls mossegaven com els ullals d'una serp, per a succionar mentalment el màxim d'informació:

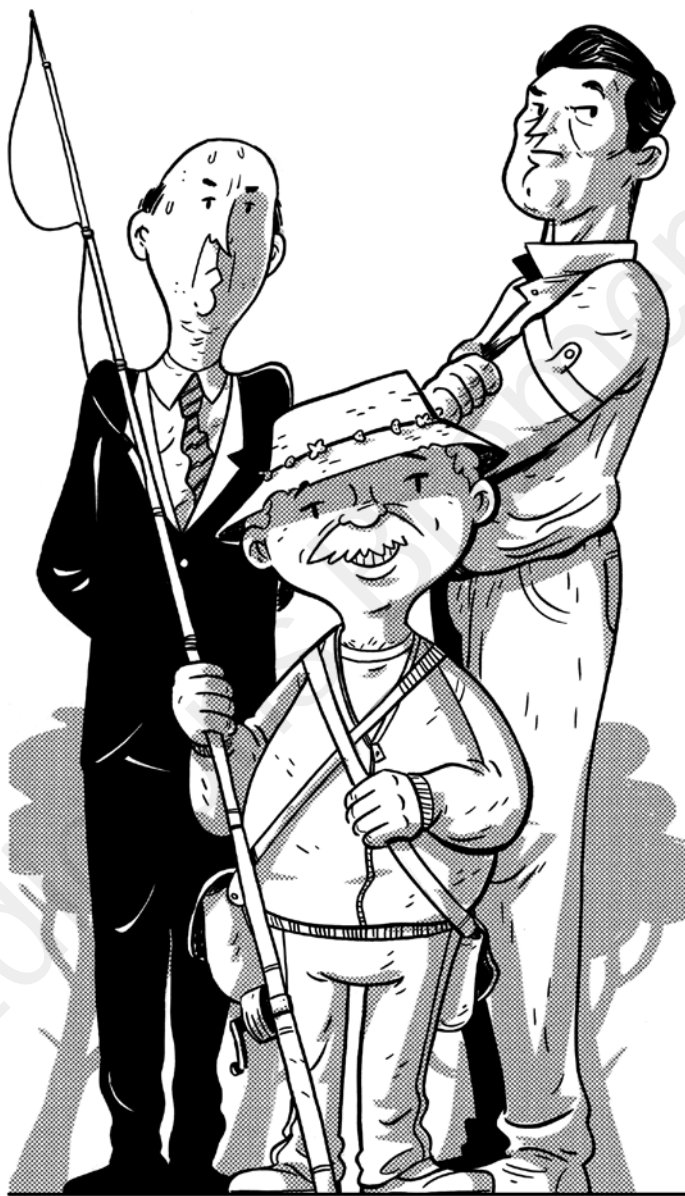
–Tu ets la periodista que ha cridat Dauratella? Caram, no t'imaginava tan jove. De què et coneix?

–És amic de la meua tia Sofia.

–Ah... No ets una de les periodistes habituals, amb qui contactem...

Més que un retret, aquell «ah...» insinuava un to de prevenció. Els periodistes «habituals» devien estar en nòmina i comprats, eren previsibles.

Una fregadissa desvià l'atenció cap a l'interior del primer cub de l'edifici. Un vellet atrotinat baixava la pista de rajoles, amb la celeritat d'un col·legial il·lusionat en un dia d'excursió. Rabassut i camacurt, caminava a botets, lleugerament encorbat, com un teuladí. Vestia un xandall beix, amb un graciós barret de palla. A banda i banda li penjaven dues bosses, amb els estris necessaris per a la pesca, i a la mà dreta,

subjectava una canya llarguíssima. De galtes enceses, mirada infantil i posat absent, no feia l'efecte de ser l'Emperador. Però, i tant, que l'era!

El seguien dues persones. Un xicot de vora trenta anys, amb gest d'impaciència i aspecte immaculat de fill de casa bona: Jaume, l'hereu tronera, famós pels escàndols amorosos i l'agitada vida nocturna. I un home de la mateixa edat que Dauratella, amb certa retirada a venedor d'assegurances sense massa espenta, anodí i insignificant, de vestit arrugat, corbata torta i gotes de suor brillant a la calba: Frederic Coltell, l'assessor de confiança.

—Pare, has de prendre una decisió. Ens hi juguem molt.

—L'únic que he de decidir, ara com ara, és si utilitzo esquer viu per a la pesca o trossos de peix. Espero que ja s'hagi despertat i que tingui gana. On és la meua amiga? Sofia, Sofia!

Tia Sofia baixà pels escalons xino-xano, amb una mà al passamans i l'altra al bastó. Dauratella l'esperà al mirador:

—Qui és aquesta noia tan graciosa?

—La meua neboda, Alícia. Alícia, saluda! No sigues tan tallada!

Em desesperava que tia Sofia continuara tractant-me com una xiqueta. Dauratella ens presentà els altres dos homes, que ens miraven amb desconfiança. Continuaren la discussió, a la seua:

—Salvador, el teu fill té raó. Sóc el teu soci de tota la vida. Avui has de prendre una decisió important, sobre el futur de l'empresa. No crec que sigui el moment adequat per a entrevistes... Si no traiem ja les accions a subhasta, ens arrisquem a sembrar incertesa als mercats i a cotitzar a la baixa. Podries perdre centenars de milions.

—Bajanades! Ho tinc tot controlat.

—No entenc per què has de vendre un paquet tan gran, pare.

—Tu no entens mai res, fill meu. Necessitem liquiditat i desfer-nos d'actius tòxics. Per això he fet coincidir el final de la subhasta amb l'anunci de la meva jubilació. El comprador de les accions està destinat a ser el segon accionista de l'empresa. El Grup Sacri, la banca Teca i ACB hi estan molt interessats. Deixeu que es barallin entre ells. Ara, ha arribat el moment d'explicar-vos per què he fet venir la meva vella amiga, Sofia.

Es va fer un silenci. Totes les mirades convergiren en nosaltres:

—Al dia d'avui, abans que es pongui el sol, ocorreran tres coses. Pareu bé l'orella, no m'agrada repetir, no sóc cap mestre, jo: primer, trauré a subhasta l'últim gran paquet d'accions i anunciaré el nom del meu successor, aquell que rebrà el 45% de les accions restants; segon, seré assassinat, per un de vosaltres tres, i tercer, la meva amiga Sofia descobri-

rà el culpable. Joveneta –s'encarà a mi–, series tan amable d'acompanyar-me a l'embarcador i dur-me les bosses? Gràcies.

M'allargà la canya i vaig seguir-lo. Els altres tres es quedaren bocabadats. Em vaig adonar que, a pesar dels anys, remenava les cireres i tractava els col·laboradors com zeros a l'esquerra. Era d'aquesta mena de gent a qui agrada deixar clar i recordar que mana, com els gossos quan marquen el territori. Em va fer la sensació que havia fet concebre esperances als tres, o qui sap si encara a més persones, de deixar-los aquell valuós 45% d'accions que implicava la majoria necessària per a controlar l'empresa amb un petit pacte amb qualsevol dels altres socis.

Vaig acompanyar-lo al final d'un embarcador de fusta, on esperava una barca de vela amarrada a un bol·lard. Vaig témer que m'hi faria pujar, amb el mareig que em provoca la navegació:

–Ara tinc feina. Després en parlarem. He de fer un anunci important, el nom del meu successor. I no vull que ningú manipuli la notícia. Qualsevol altre periodista es deixaria orientar, a canvi d'una bona ensabonada o d'una recomanació per a entrar a la nòmina de tertulians habituals dels programes de televisió. Tu no ho faràs, perquè no tens res a perdre ni a guanyar. Sofia diu que ets molt tossuda, un cas incorregible de periodista que fa el que li rota, segons ho consideris just o no, i que no prosperaràs

mai de la vida. La classe de persona que necessito, en aquest moment.

A barata de tantes flors amb punxes, no vaig poder estar-me de regalar-li'n alguna, jo també:

–Pel que diuen els dossiers de premsa, no em necessita. Té un petit exèrcit de periodistes al seu servei.

Dauratella va riure, per sota el nas:

–I a sobre, dius el que penses. Ningú no es fa ric anant per la vida amb el cor a la mà, sinó sent més llest i espavilat que els rivals. Sempre un pas per endavant, per no quedar-te enrere.

Abans de pujar a la barca, surà la vista sobre la superfície de la cala. La tancava una línia de boies, que devien subjectar una xarxa. En això, un peix fabulós va saltar a l'altra banda de la cala i brunyí al sol, com un escut de plata:

–Què és allò?

–Avui és un dia especial. Pescaré un peix espasa, un emperador. Abans n'era cap de caps, tenia un iot i en pescava totes les setmanes. Des que em diagnosticaren vertigen, no puc navegar. He de pescar amb la barca amarrada a l'embarcador.

–Aquesta classe de peixos no són d'alta mar?

–M'hi porten tot el que demano. Si vull pescar un emperador, un mero, un tauró o un esparralló, primer cal crear les condicions necessàries. He convertit la cala en una peixera gegant. A la pesca, com als negocis, no n'hi ha prou de sortir a la mar, a veure

què hi trobaràs. Cal assegurar-te que tornaràs amb la xarxa plena, i els teus rivals buida, abans d'embarcar.

—Com en l'anunci del seu successor? Per què, tant misteri? —vaig preguntar picada—. Li agrada fer patir la gent?

—Veus aquelles tres persones, que ens observen des del mirador? Saps qui són?

—El seu fill, Jaume, la mà dreta del grup, Vicent Gomar, i un amic i conseller, Frederic Coltell.

—Sí. I a més a més, les tres úniques persones sobre la faç de la terra que em matarien, a sang freda, si en tingueren l'oportunitat i quedaren impunes.

—Per què diu això? —m'esborronà la convicció amb què raonava—. Són la família i els seus amics.

Dauratella va riure amb una mà a la panxa i l'altra a la canya:

—El meu fill és un bala perduda. Té la mà foradada, només aprofita per a balafiar els diners que tant m'han costat de guanyar i deixar-se retratar pels *paparazzi*. No sobreviuria ni un mes, al consell de direcció, els taurons el devorarien i es repartirien l'empresa. Diuen que els fills són la major inversió dels pares. Els meus han estat la pitjor de la meva vida. No em tenen la menor estima, i jo tampoc en tinc gaire per ells. Jaume, en concret, espera amb candeletes que passi a millor vida per a cobrar l'herència. No facis aquesta cara, dona. La seva mare m'enganyava. No és fill meu, sinó de l'entrenador d'aeròbic.

Va saltar a la barca i s'acomodà en una cadira de braços, lligada al pal de la vela, aleshores plegada:

—I què me'n dius, de Gomar? Has conegut mai algú més fred i calculador? Diuen que quan s'alça del llit i es contempla al mirall, s'espanta a si mateix. No imagines quantes murrieries ha fet per mi, financeres i de tota classe. N'hi hauria prou per condemnar-nos a cadena perpètua trenta vegades. Hi he delegat tant, que es pensa ser l'amo del corral. És pacient, com les hienes, sap que tard o d'hora arribarà l'oportunitat de trair-me, aliar-se amb algun dels meus rivals i assestar-me la punyalada definitiva. A mi, que li he ensenyat totes les trampes i corrupteles que sap!

—Però, el senyor Coltell és amic seu de tota la vida. Van començar junts, en aquell primer negoci de reciclatge de pneumàtics. Tampoc hi confia?

—Comprovo que t'has documentat. La veritat és que aquell primer negoci va ser un desastre. Frederic s'hi arruïnà. I jo també m'hi hauria arruïnat si no hagués jugat a dues bandes, i hagués invertit en una altra empresa de la competència, sense dir-li res. Des d'aleshores, el tinc al meu costat, perquè en el fons és un bon gestor, amb la iniciativa d'un ximpanzé, però bo per a obeir ordres. No m'ha perdonat mai l'èxit, i em té una rancúnia com més va més corrosiva. És fals i astut, s'endurà la mala fel a la tomba. En definitiva, sóc un tipus llest i amb sort. I a nosaltres ens poden

admirar, ens poden témer, ens poden odiar... però, difícilment, estimar.

–Li agraisc la sinceritat, no és gens habitual. No obstant això, encara no entenc què espera de mi. Ni de tia Sofia.

–L'he fet venir perquè tinc la certesa que avui un d'aquells tres intentarà assassinar-me i, potser, ho aconseguirà. Si Sofia és la mateixa dona espavilada amb qui vaig festejar durant tres mesos, sabrà evitar-ho o, almenys, descobrir el culpable. I necessito un periodista independent que conti el que ha passat. Per molt llest i fort que siguis, sempre hi pot haver un peix més gros o atrevit que tu, que se't mengi, si no vas amb compte. Per tant, ull viu!

Mentre Dauratella consumia el matí pescant, Sofia i jo vam seure a les butaques del mirador. Una cambrera uniformada i amb còfia ens preguntà si volíem prendre res:

–Una til·la, per favor –vaig balbucejar, afectada per les revelacions d'aquell home.

–A mi un vermut i alguna cosa per a picar. Un plat de pernil, formatge curat i moixama estaria bé, per a començar...

–Tia Sofia, com pots demanar-te això? Després del que ha dit el teu amic!

–Precisament, perla fina. Hem d'agafar forces.

La processó és llarga i el ciri és curt. Es treballa molt millor amb la panxa plena que buida. Tranquil·litza't i aprofita't del sol i del paisatge. Comença l'espectacle i tenim cadira a la primera fila!

Pertot arreu, les paraules de Dauratella havien generat un nerviosisme latent. Els habitants de Sa Torroella s'abocaven a la terrassa per a constatar, amb impotència, com feia la seua sense la menor intenció de donar l'ordre de venda de les últimes accions ni d'anunciar el nom del successor. Des del mirador, escoltàvem amb dificultats comentaris sobre les facultats mentals del patriarca: «Ens farà perdre milions», «Va de tornada de tot», «Mira'l, com un nen amb la canya del dimoni»... Eren les valoracions més repetides.

Em preguntava quan em concediria l'entrevista. La cala no era gran, tenia l'entrada tancada amb una gran xarxa i un peix espasa empresonat i afamegat no devia tardar a picar. Estava condemnat a picar. No em podia traure del cap les paraules de Dauratella: «A la pesca, com als negocis, no n'hi ha prou de sortir a la mar, a veure què hi trobaràs. Cal assegurar-te que tu tornaràs amb la xarxa plena, i els rivals buida, abans d'embarcar».

Del mirador estant, veia la proa de la barca, lligada al final de l'embarcador, i la punta de la canya.

Feia una estona que es movia, amunt i avall. Després, però, restà immòbil. La resta de l'embarcació, Dauratella inclòs, l'ocultaven les escales de l'embarcador. Vaig suposar que la batalla, tan desigual, havia finit. L'Emperador no tardaria a reclamar-nos:

—Som dos peons més, al servei d'un gran manipulador.

—Per què dius això, tia Sofia?

—Perquè, com els emperadors romans, ha obtingut totes les victòries no sols per la seua força, sinó per saber aprofitar les febleses dels enemics. L'estratègia més antiga del món, *divide et impera*. És únic per a detectar els punts febles dels altres, i per a sembrar la discòrdia en benefici propi. Ara en tens un bon exemple.

—A mi em sembla que s'ho està passant d'allò més bé. La pesca li aprofita per a desconnectar.

—T'equivoques. La pesca és la seua vida. No la de peixos, sinó la d'oportunitats.

Cap al migdia, els nervis es desfermaren. Jaume baixà per la senda, precipitadament, cap a l'embarcador:

—On vas? Ja saps com es posa, si el destorben! —li va retraure Coltell, des de la terrassa.

—Algú hi ha d'anar, a preguntar. És possible que s'hi hagi adormit. Si no venem, perdrem milions!

Va travessar l'embarcador amb pas ferm i saltà a la barca. Va desfer el camí poca estona després, a

un pas més lent i meditatiu. Caminava a gambades vacil·lants, com una garsa atabalada, i girà el cap un parell de vegades. Gomar l'esperava a la terrassa, amb un havà a les mans:

–Què t'ha dit?

–És a punt de pujar. Si em permeteu, he de telefonar.

Vaig pensar que això significava que prompte començaria l'entrevista i deixaria de caçar mosques. Tenia el cap inflat, amb la tia Sofia vinga explicar-me anècdotes de la joventut. Els mòbils de Gomar i de Coltell sonaren a l'uníson, un quart d'hora després. Tots dos van eixir al jardí i s'hi amagaren entre la vegetació, per a contestar amb un fil de veu. Quan van reparéixer, tallaven claus:

–M'han informat que un dels nostres principals rivals, el grup Sacri, està venent les accions que ha comprat durant la setmana.

–I a un preu per sota del cost inicial –completà Coltell–. S'han tornat bojos? O saben alguna cosa que nosaltres ignorem?

Van cridar Jaume, qui no tardà a acudir, fumant un cigarret:

–Sí que és estrany. Per què no baixes ara tu, Gomar, i comuniqués la nova al pare? És una notícia que, sens dubte, li interessarà.

Em cridà l'atenció la falta total d'emoció amb què parlà, com si no l'haguera sorprés en absolut. Vicent

Gomar davallà la senda, amb pompa i solemnitat pròpies de qui desfila davant una multitud. Va recórrer l'embarcador, s'aproximà a la barca i en tornà al cap de pocs segons. Quan creuà pel meu costat, serrava els llavis i crispava els punys. Coltell l'agafà de la màniga, sense aconseguir aturar-lo:

–Què ha dit?

–Que puja de seguida. Està plegant. Si em disculpeu, necessito una copa.

Gomar es va perdre a l'interior de l'edifici. Un quart d'hora més tard, sonaren els mòbils de nou. Aquesta vegada, va ser Coltell qui baixà a l'embarcador. Desféu el camí visiblement trasbalsat, entre ziga-zagues. Em féu témer si no cauria a l'aigua. Va anunciar a crits cridant que una altra empresa rival venia també les seues accions, recentment comprades. Havia empal·ludit, com un fantasma. Vaig preguntar:

–Escolte, li ha dit res de l'entrevista? Ens tocarà l'hora de dinar...

–Si té fam, el servei li prepararà el que vulgui. Si em disculpa, he de telefonar urgentment.

En tocar les dues, tia Sofia i jo decidírem baixar a l'embarcador. Tardava massa:

–Tinc un pressentiment. Però em sorprendria que n'hagen estat capaços, davant de testimonis...

Vam trobar-los dinant, al menjador envidrat de l'edifici cúbic. Jaume Dauratella arquejà les celles i ens dedicà una mirada sorneguera:

—Ja han parlat amb Salvador? Sí que ha durat poc l'entrevista.

—Poden seure amb nosaltres —continuà Coltell—. Anem pels entrants.

—S'ha de tindre la sang freda, per a compartir taula com si no res, sabent el que ha passat, i havent vist el que tots hem vist.

Frederic Coltell dibuixà una carassa de peix bullit, mentre Vicent Gomar se servia una cigala d'una font i adoptava un posat de calculada sorpresa:

—De què parla, senyora? Què han vist?

Els tres homes fixaren la vista en tia Sofia:

—Supose que la subhasta ja deu haver acabat. I que s'han desfet de totes les accions que havien comprat prèviament. Facen el favor de corregir-me, si m'equivoque. Durant tota la setmana, cadascun de vostés ha estat adquirint paquets d'accions, en nom de les companyies rivals. Els tres pretenien acumular el màxim de poder, a l'espera de ser els elegits per Dauratella i rebre l'últim 45% d'accions. Cadascun de vostés ha pactat amb un grup distint. Però Dauratella ha mort, abans de nomenar un successor. I ara, el 45% es repartirà entre els cinc fills reconeguts i les tres exesposes. Si ho tenen a bé, ja podem fer públic que l'han assassinat mentre pescava i que l'han escanyat amb el fil de pescar.

–No sé què pretén –saltà Jaume–, però jo no hi he tingut res a veure amb la mort del pare. És cert que he estat el primer a baixar, però juraré i juraré que el pare era viu. I no crec equivocar-me si els meus companys adopten la mateixa actitud. El contrari seria d’idiotes. Qui l’ha assassinat, en el fons, ens ha fet un favor a tots. Encara que hem perdut força diners.

Gomar esbossà un somriure macabre:

–Prova de convèncer la policia, fill. T’agradi o no, has estat el primer a baixar. I totes les sospites recauran sobre tu. Perquè quan jo he baixat, ja era mort i ben mort.

–Comptat i debatut, ets qui més té a guanyar –afegí Coltell–. Ara, heretaràs una part.

–Jo i els meus cinc germans, que no han volgut mai saber res de l’empresa, però a l’hora de repartir, pararan la mà. A més, què us fa pensar que ja estava mort, quan hi he baixat? Podeu haver-lo mort vosaltres dos. Teniu tants motius com jo.

S’hi va encetar una discussió que amenaçava d’acabar com el ball de Torrent. Tia Sofia m’indicà amb un gest del cap que la nostra faena a Sa Torroella havia acabat. Pujàvem al cotxe quan ens aturà la veu de Gomar:

–Un moment, no poden anar-se’n sense més. Són les úniques testimonis imparcials del crim. Quina versió pensa donar a l’article?

Em vaig girar. Els tres eren al llindar de la porta. Tia Sofia els va respondre amb el to sec i expeditiu amb què posava punt final a les converses desagradables:

–No he pogut evitar la mort del meu amic. Però he inferit les circumstàncies. Alícia i jo n’hem parlat, a l’embarcador, i hem arribat a la conclusió correcta.

–Quina? –preguntaren els tres homes.

–Si no vaig errada, s’enduran una sorpresa, en saber qui ha comprat totes les accions que han malvenut, a corre-cuita, en menys d’una hora. Si volen saber la solució del crim, els aconselle que compren el periòdic i lligen l’article de la meua neboda Alícia.